

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/84/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3221200635
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3221200635.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkyň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A. B. C., narodeného XX.XX.XXXX, bytom v D., C. XX/X, právne zastúpeného Dentons Europe CS LLP, so sídlom v Londýne, One Fleet Place 1, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, konajúcej prostredníctvom svojej organizačnej zložky Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom v Bratislave, Bottova 2, IČO: 36 861 391, za ktorú koná B. E. F., proti žalovanému Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, IČO 00 166 481, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/27/2021-505 zo dňa 3. júna 2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Súd prvej inštancie svojím v poradí prvým rozsudkom č.k. 21C/27/2021-196 zo dňa 20.10.2022 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 31.150,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01.02.2021 do zaplata titulom náhrady škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá bola žalobcovi spôsobená nezákonným trestným stíhaním a nezákonnými rozhodnutiami príslušného vyšetrovateľa a prokurátora v trestnom konaní, nezákonným uznesením o vznesení obvinenia a nezákonným podaním obžaloby na žalobcu (výrok I.) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (výrok II.). Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a za účelom zistenia, aké trestné stíhanie boli v rozhodnom období voči žalobcovi vedené, či bol žalobca v rozhodnom období odsúdený, zistenia dĺžky trvania uvedených konaní a závažnosť trestných činov, z ktorých bol žalobca obvinený a za ktoré bol odsúdený, následne za účelom vyhodnotenia miery, akou sa predmetné trestné stíhanie podieľalo na vznikutej ujme žalobcu v jeho osobnom, rodinnom a pracovnom živote vo vzťahu k ostatným vedeným trestným stíhaniam a odsúdeniam a potom posúdenia zadostučinienia, ktoré by bolo dostatočné a vo veci na základe zisteného stavu rozhodnúť.

2. Súd prvej inštancie svojím v poradí druhým rozsudkom č.k. 21C/27/2021-505 zo dňa 03.06.2024 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.000,- eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 01.02.2021 do zaplata, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). Súd rozhodol podľa čl. 46 ods. 1, 3, čl. 19, čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 420 ods. 1, 2, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia sumy 31.150,- eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Ujma mala byť žalobcovi spôsobená nezákonným trestným stíhaním, nezákonnými rozhodnutiami príslušného vyšetrovateľa a prokurátora v trestnom konaní a nezákonným uznesením o vznesení obvinenia v spojení s nezákonným zamietnutím sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia a nezákonným podaním obžaloby na žalobcu.

4. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že vyšetrovateľ Národnej protikorupčnej jednotky expozitúry západ Prezídia Policajného zboru, pracovisko Trenčín, vydal uznesenie o vznesení obvinenia proti žalobcovi dňa 27.07.2015 vedenom pod ČVS: PPZ-1055/NKA-PK-ZA-2014 pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením zo dňa 18.09.2015 sp.zn. Pv376/14/3301-39 prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia a následne podal dňa 15.11.2016 na žalobcu obžalobu pod sp.zn. Pv376/14/3301-90 na príslušný súd pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením zo dňa 30.10.2019 č. k. 3T/22/2017 - 1001 trestnú vec postúpil Okresnému úradu Považská Bystrica so záverom, že skutok by mohol byť prejednaný ako priestupok voči občianskemu spolunažívaniu. Súd prvej inštancie mal za preukázané splnenie podmienky existencie nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu pre posúdenie vzniku zodpovednosti štátu.

5. Následne súd prvej inštancie skúmal vznik nemajetkovej ujmy u žalobcu a za uvedeným účelom vykonal stranami sporu navrhnuté dokazovanie výsluchom žalobcu, navrhovaných svedkov, oboznámením predložených listinných dôkazov a zadovážením písomných vyjadrení navrhnutých osôb. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v konaní bolo potrebné ustáliť, aká ujma (nemajetková) u žalobcu nastala, a to jednak pre posúdenie toho, či samotné konštatovanie porušenia práva je alebo nie je postačujúce a tiež pre potreby ustálenia výšky prípadnej náhrady tejto ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie zohľadnil, že každé trestné stíhanie a v ňom vykonané zásahy do uvedených chránených statkov sú spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, a to najmä v takom prípade, ak sa vo výsledku preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Vzhľadom k tomu, že sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla trestným konaním vedeným proti nemu pre prečin krivého obvinenia a prečin ohovárania, bolo potrebné posúdiť dôsledky len tohto konania. Súd prvej inštancie nespochybňoval, že priebeh tohto trestného stíhania a jeho samotná existencia mali dosah na osobnú sféru žalobcu najmä v tom zmysle, že žalobca musel akceptovať realizované úkony a zúčastňovať sa ich. Trestné stíhanie s potenciálnou hrozbou trestu na jeho konci môže zasiahnuť do života človeka aj závažným spôsobom, môže mať dosah na ľudský život, integritu človeka, jeho ľudskú dôstojnosť a slobodu. Dôležitá bola povaha trestnej veci, o ktorú v tomto prípade išlo. Žalobca napísal dňa 26.03.2014 list predsedníčka Okresného súdu Považská Bystrica, v ktorom obvinil sudcu B. B. z korupčnej činnosti a zo spojenia s mafiánskymi štruktúrami. B. B. podal v súvislosti s uvedeným listom na žalobcu trestné oznámenie, na základe ktorého začal príslušný vyšetrovateľ konanie dňa 12.05.2014. K tvrdeniu žalobcu, že sporné trestné stíhanie jeho osoby bolo účelové a šikanózne, súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ by žalobca nenapísal predmetný list predsedníčke súdu, k žiadnemu trestnému konaniu by nedošlo. Podľa súdu prvej inštancie trestné stíhanie, ktoré prebehlo, vzhľadom na malú závažnosť trestného činu nemalo mať za následok prípadný trest odňatia slobody, nebolo jeho súčasťou obmedzenie osobnej slobody žalobcu či už prípadným zadržaním alebo väzobným stíhaním, neboli realizované úkony v rámci prípravného konania, ktoré by zásadne obmedzili aj členov rodiny žalobcu, ako aj domová prehliadka iné. Žalobca opakovane uvádzal, že všetko sa začalo jeho zmanipulovaným a nespravodlivým odsúdením Okresným súdom Trenčín v konaní sp.zn. 5To/444/2001 a nemajetková ujma vznikla v dôsledku toho, čo sa v jeho živote dialo v súvislosti s jeho kriminalizáciou zo strany B. B.. Žalobca a vypočutí svedkovia (členovia jeho rodiny) v zásade zhodne uvádzali, že zásadným negatívnym spôsobom na ich rodinný život vplývala medializácia celého prípadu a opakované medializované vyjadrenia B. B. na adresu žalobcu. Manželka žalobcu mala za to, že všetky konania voči žalobcovi predstavujú jeden celok a jeden obraz z jedného skutku, ktorý je riešený na viacerých súdoch. Vzhľadom na predmetné trestné stíhanie žila opäť v presvedčení, že sudca B. B. rozhodne o väzbe žalobcu, denne sa bála o deti a situáciu nezvládala. Žalobca tvrdil, že jeho deti boli tiež traumatizované, dcére sa iné deti v škole vysmievali a syn situáciu nezvládol a ukončil štúdium. Uvedené

trestné stíhanie bolo zlou reklamou pre jeho podnikanie, prišli o rezervácie. Súd prvej inštancie emócie žalobcu a členov jeho rodiny posudzoval z toho pohľadu, že všetko sa začalo už v roku 2000, pričom žalobca sa množstvom prostriedkov snažil získať spravodlivé rozhodnutie a poukázať na nezákonnú a korupčnú činnosť zúčastnených subjektov. Súd útrapy žalobcu od uvedeného obdobia v zásade nespochybnil, ale mal za to, že neboli v priamej príčinnej súvislosti so sporným trestným stíhaním, ale boli v priamej príčinnej súvislosti s konaním Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/444/2001. Súd prvej inštancie poukázal na to, že súbežne so sporným trestným konaním prebiehalo konanie skončené rozsudkom zo dňa 31.08.2021 na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 9T/36/2017, spúšťačom ktorého bol list žalobcu napísaný o B. B.. Žalobca v konaní netvrdil, že mediálne vystupoval B. B.. Súd prvej inštancie ako podstatné vyhodnotil to, že opísané následky sa nepodarilo žalobcovi dať do priamej príčinnej súvislosti so sporným trestným stíhaním, ktoré sa začalo na základe trestného oznámenia B. B..

6. Súd prvej inštancie uviedol, že hoci v prípade vzniku škody postupom orgánov verejnej moci má štát objektívnu zodpovednosť a v prípade trestného stíhania so záverom, ktorý neznamená uznanie viny stíhaného človeka, prakticky absolútnu zodpovednosť, aj v takomto prípade musia byť splnené všetky predpoklady k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody, prípadne nemajetkovej ujmy. Závažné následky v osobnostnej sfére žalobcu boli dôsledkom viacerých udalostí, viacerých konaní, pričom žalobca nedokázal špecifikovať a oddeliť tú časť psychickej ujmy, tú časť podnikateľských strát, ktoré by boli dôsledkom výhradne sporného trestného stíhania.

7. Sú prvej inštancie sa v rozhodnutí zaoberal uplatňovanými nárokmi žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktoré boli žalobcovi spôsobené v rámci iných trestných konaní (konania Okresného súdu Trenčín sp.zn. 20C/1/2024, sp.zn. 28C/43/2022, sp.zn. 17C/1 2023,) a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31.08.2021 v konaní sp.zn. 9To/36/2017. Prvoinštančný súd konštatoval, že sa proti žalobcovi viedli trestné stíhanie v období od 07.01.2006 do 27.12.2021 (sp.zn. 1T/29/2010), od 12.07.2000 do 14.07.2022 (sp.zn. 5T/444/2001), od 15.05.2018 do 12.09.2018 a od 09.04.2019 do 16.02.2021 (2Pv382/18/2201). Nezákonné trestné stíhanie popísané v tomto spore trvalo od 27.05.2015 do 30.10.2019. V súčasnosti prebieha súdne konanie sp.zn. 9T/36/2017, ktoré začalo podaním obžaloby 19.07.2017.

8. Podľa súdu prvej inštancie bolo preukázané, že súbežne prebiehalo v rozhodnom čase viacero trestných stíhaní, podľa popisu žalobcu v jednotlivých sporoch sú popisované následky v osobnostnej sfére a rodinnom, spoločenskom živote a v podnikaní prakticky rovnaké. Pri posudzovaní závažnosti vzniknutej ujmy, ktorú tvrdil žalobca, nie je podľa súdu prvej inštancie celkom jednoznačne preukázané, že by na závažnosti takto vzniknutej ujmy malo či už výlučnú príčinnú súvislosť alebo príčinu podstatnú práve trestné stíhanie v posudzovanej veci. Žalobca neuviedol žiadne tvrdenie a nepredložil žiaden dôkaz o tom, že ním popisované ujma súvisela výlučne s tu posudzovaným trestným stíhaním bez súvisu s inými prebiehajúcimi trestnými stíhaniami. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že pokiaľ žalobca aj uvádzal ujmu súvislosti s týmto trestným stíhaním, ktoré nepochybne predstavovalo zásah do jeho súkromia, do jeho osobného alebo rodinného života, ktorý popisoval, táto závažnosť nedosiahlo takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala vyhovieť žalobe v celom rozsahu. Mieru, akou sa predmetné trestné stíhanie podieľalo na vzniknutej ujme žalobcu v jeho osobnom, rodinnom a pracovnom živote vo vzťahu k ostatným vedeným trestným stíhaniam a odsúdeniam, vyjadruje podľa názoru súdu prvej inštancie náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- eur. Túto sumu súd prvej inštancie považoval za dostatočnú materiálnu satisfakciu vzhľadom na ujmu, ktorá žalobcovi bola nezákonným rozhodnutím spôsobená. Bolo nepochybné, že samotné vedenie trestného stíhania a potreba zúčastňovať sa na úkonoch súdu, resp. orgánov činných v trestnom konaní a obava z výsledku trestného stíhania boli okolnosti spôsobilé negatívne zasiahnuť do osobnostnej sféry žalobcu. Určujúcim aj v tomto prípade bol charakter trestného stíhania. Podľa tvrdení žalobcu mal usporiadaný a stabilný rodinný život, dobré meno a dobrú povesť do roku 2000, kedy bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia. Udalosti z roku 2000 a nasledujúcich rokov mali a dodnes majú trvalé a nezvratné následky vo všetkých oblastiach jeho života a k zásadnému zhoršeniu zdravotného stavu žalobcu došlo už v dôsledku udalostí v roku 2000 a v dôsledku medializácie jeho osoby došlo k poškodeniu jeho povesti, dobrého mena a cti. Ujma vzniknutá synovi žalobcu bola riešená v samostatnom civilnom sporovom konaní. Súd prvej inštancie zohľadnil to, že prakticky rovnaký skutkový dej - popis následkov v osobnostnej sfére umožňujúci uplatniť si viacero súbežných nárokov, môže v konečnom dôsledku viesť k prílišnému zvýhodneniu jednej strany, nakoľko viacnásobné uplatňovanie prekrývajúcich sa nárokov by nemalo viesť k neprimeranému „potrestaniu“ škodcu, a to aj napriek existujúcej zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená. Pri stanovení výšky náhrady

nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie zohľadnil aj to, že prípadná výška nemajetkovej ujmy nemôže byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti a súd sa oboznámil aj s rozhodovacou činnosťou iných súdov, na ktorú poukázal.

9. Súd prvej inštancie zároveň dospel k záveru, že úrok z omeškania si žalobca v konaní uplatňoval dôvodne s tým, že prvým dňom omeškania žalovaného je 01.02.2021, v ktorý deň oznámil žalobcovi, že neuspokojí jeho nárok. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s poukazom na závery rozhodnutia Ústavného súdu sp.zn. I.ÚS/56/2017 zo dňa 08.02.2007, nakoľko nárok žalobcu bol čo do dôvodu dôvodný.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 31.150,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01.02.2021 do zaplatenia a povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav ohľadom počtu a časového ohraničenia trestných stíhaní, ktoré prebiehali v rozhodnom čase s tým, že trestné stíhanie sp.zn. 5T/444/2001 prebiehalo od 12.07.2000 do 14.05.2004 a obnova tohto konania bola povolená 06.10.2020. Trestné stíhanie sp.zn. 1T/29/2010 prebiehalo od 07.01.2006 do 03.12.2014, kedy bolo právoplatne skončené odsúdením žalobcu a obnova konania bolo povolené 19.10.2020. Ďalej uviedol, že v rozhodnom období boli proti žalobcovi vedené tri trestné stíhanie, a to sp.zn. 9T/36/2017 začaté 27.11.2014, 2Pv 382/18/2201 prebiehalo proti žalobcovi od 15.05.2018 do 12.09.2018, kedy bolo obvinenie žalobcovi zrušené a žalobca bol opätovne obvinený a trestné stíhanie prebiehalo od 09.04.2019 do 16.02.2021. Poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 28C/43/2022 mu bola priznaná nemajetková ujma 5.000,- eur za obdobie od 09.04.2019 do 19.02.2021. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nezohľadnil, že jediným skutočne súbežne prebiehajúcim trestným stíhaním žalobcu v rozhodnom období bolo trestné stíhanie sp.zn. 9T/36/2017 začaté vznesením obvinenia 27.11.2014, ktoré v súčasnosti nie je právoplatne skončené. Negatívne následky v rodinnom a pracovnom živote, ktoré boli vo výlučnej súvislosti s predmetným trestným stíhaním sp.zn. 3T/22/2017, boli podľa žalobcu preukázané svedeckými výpoveďami, pričom ním tvrdené následky nemohli vzniknúť v súvislosti s trestnými stíhaniami, ktoré boli právoplatne skončené v roku 2004 a nie je možné stotožňovať trestné stíhanie sp.zn. 5T/444/2001, ktoré začalo v roku 2000 a skončilo v roku 2004 s trestným stíhaním, ktoré je predmetom tohto konania. Je zrejmé, že aj keď do dobrého mena žalobcu bolo zasiahnuté aj v roku 2000, trestné stíhanie, ktoré je predmetom tohto konania, spôsobilo opätovný, nový zásah do dobrého mena žalobcu v roku 2015 a je jeho jedinou a výlučnou príčinou. Skutočnosť, že žalobca bol v minulosti trestne stíhaný, neznamená, že by ho štát bez akejkoľvek zodpovednosti stíhal zas a znova. Negatívne následky v rodine žalobcu v podobe hádok a problémov boli prítomné aj v súvislosti s trestným stíhaním sp.zn. 5T/444/2001, aj s trestným stíhaním sp.zn. 1T/29/2010, avšak predmetné trestné stíhanie spory v rodine žalobcu vyostriť natoľko, že manželka s deťmi opakovane opúšťala spoločnú domácnosť, intenzita negatívnych následkov v rodine v uvedenom rozsahu dovtedy neexistovala a nenastala by, nebyť trestného stíhanie, ktoré je predmetom tejto veci. Podľa žalobcu súd prvej inštancie mal posudzovať následky spôsobené v živote žalobcu týmito trestným konaním odlišne od následkov, ktorých náhrady sa domáha v iných konaniach a uvedené nemožno bagatelizovať. Podľa žalobcu mal súd prvej inštancie mať z vykonaného dokazovania za preukázané, že sporné trestné stíhanie bolo podstatnou príčinou mnohých negatívnych následkov, ktoré vznikli v rozhodnom období. Práve konanie v Bánovciach nad Bebravou mu spôsobovalo mimoriadne ťažkosti v oblasti jeho psychického zdravia a niesol ho obzvlášť zle. Súd prvej inštancie nemohol pre nedostatočné dokazovanie ustáliť, že by výlučnou a podstatnou príčinou vzniku jeho nemajetkovej ujmy v rozhodnom období bolo trestné stíhanie vo veciach sp.zn. 9T/36/2017 a sp.zn. 2Pv 382/18/2201. Tvrdil, že medializácia trestného stíhanie v rozhodnom období sa týkala trestných oznámení B. B. a nie trestného stíhanie sp.zn. 5T/444/2001. Potvrdil, že trestné stíhanie sp.zn. 5T/444/2001 stojí na počiatku viac ako 20 rokov trvajúceho sporu medzi žalobcom a justičnou mafiou, no nemožno tvrdiť, že ďalší – odlišný zásah do tých istých hodnôt je stále v príčinnej súvislosti s pôvodnou príčinou. Mal za to, že negatívne následky, ktorých odškodnenia sa domáha v tomto konaní, nie sú totožné s následkami, ktorých odškodnenia sa domáha v iných civilných konaniach. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dospel k nesprávnym zisteniam, že tvrdené negatívne následky vznikli v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním sp.zn. 5T/444/2001, sp.zn. 1T/29/2010, sp.zn. 2Pv 382/18/2201 a sp.zn. 9T/36/2018 a že trestné stíhanie, ktoré je predmetom tohto konania nebolo výlučnou a ani podstatnou príčinou tvrdenej a preukázanej nemajetkovej ujmy vzniknutej v rozhodnom období. Súd

prvej inštancie neuviedol približnú mieru, ako sa mali jednotlivé trestné stíhania podieľať na negatívnych následkoch tvrdených a preukázaných žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré vznikli v rozhodnom období. Predmetné trestné stíhanie malo na žalobcu závažné až devastačné dopady, ktoré spolu predstavujú nemajetkovú ujmu v mimoriadnom rozsahu. Jeho syn bol odškodnený za jeho nezákonné trestné stíhanie v období od 15.05.2018 do 12.09.2018, pričom ujma, ktorú jeho syn opisoval, začala vznikáť v roku 2015 a bola spôsobená predmetným trestným stíhaním, a týkala sa nielen jeho syna, ale celej rodiny žalobcu. Súd prvej inštancie neuviedol, akým spôsobom ovplyvnil výšku priznanej náhrady v tomto konaní nepravoplatný rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 28C/43/2022. Mal za to, že priznaná nízka náhrada nemajetkovej ujmy nemôže byť odôvodnená tým, že na negatívne následky vzniknuté v rozhodnom období vplývalo viacero trestných stíhaní. Priznaná suma nie je spravodlivou a primeranou náhradou za takú rozsiahlu a mimoriadne závažnú nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na náhradu nemajetkovej ujmy v iných konaniach, ktoré sa týkali kratších alebo porovnateľne dlhých období trestného stíhania a boli priznané podstatne vyššie sumy a s poukazom na infláciu sa mu preto javila priznaná suma neprimerane nízka. Tvrdil, že pokiaľ štát v mocenskom postavení koná voči jednotlivcovi opakovane konštantne nezákonne, je potrebné, aby bol jednotlivец odškodnený za každý jeden nezákonný zásah a opak by znamenal odňatie ústavného práva na náhradu škody. Žalobca bol obeťou početných nezákonných a účelových trestných stíhaní, z ktorých takmer všetky boli skončené tak, že žalobca nebol uznaný vinným. Štát mu svojím konaním spôsobil viac ako dve desiatky rokov utrpenia, šikany, psychického trápenia, množstva výsluchov, súdnych pojednávaní a dní strávených v celách. Nesúhlasil s tvrdením, že škodca by nemal byť neprimerane potrestaný, obzvlášť keď je škodcom štát v mocenskom postavení.

11. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a súladné so zákonom. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Žalobca vo svojich vyjadreniach uvádzal, že všetko začalo jeho zmanipulovaným a nespravodlivým odsúdením Okresným súdom Trenčín v konaní vedenom pod sp.zn. 5T/444/2001. Celkovo všetky vykonštruované konania od roku 2000 smerujúce k jeho osobe a k jeho rodine mali za následok značnú ujmu v jeho rodinnom, osobnom, pracovnom živote a podpísali sa aj na jeho zdravotnom stave. Rovnako aj vypočítaní svedkovia, členovia jeho rodiny, v zásade zhodne uvádzali, že zásadným negatívnym spôsobom na ich rodinný život vplývala medializácia celého prípadu, opakované medializované vyjadrenia B. B. na adresu žalobcu, aj také, v ktorých ich nazývala zločincami a súviseli práve s konaním vedeným v roku 2000. Zároveň bolo v konaní poukázané na viacero iných trestných stíhaní vedených voči žalobcovi, ktoré mali tiež vplyv na vznik nemajetkovej ujmy žalobcu, ako si ju uplatnil. Podľa žalovaného súd prvej inštancie správne posúdil vzťah týchto jednotlivých trestných stíhaní vo vzťahu k vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu, ktoré sa na tomto vzniku spolupodieľali. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody a v takom prípade ide o kumulatívnu kauzalitu. V takom prípade treba skúmať, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vznik toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/11/2010. Dôležité je, že jednoznačne musí byť preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo. V danom prípade nastali viaceré skutočnosti, ktoré pôsobili v prípade žalobcu na škodlivý následok, jednak išlo konanie vedené na Okresnom súde Trenčín sp.zn. 5T/444/2001, na ktoré žalobca poukazoval ako na to, odkiaľ označuje začiatok vzniku ujmy, vplyv na vznik nemajetkovej ujmy žalobcu mali aj ďalšie trestné stíhania, nepriaznivo na neho vplývala aj neustála medializácia celého prípadu ako aj opakované medializované vyjadrenia B. B.. V predmetnom konaní bolo podľa žalovaného preukázané, že vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu súvisel s viacerými okolnosťami, predovšetkým s trestným konaním vedeným pod sp.zn. 5T/444/2001, s ďalšími trestnými konaniami, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, ale aj s medializáciou prípadu zo strany B. B.. Mal za to, že právoplatným rozhodnutím súdu nekončí následok spočívajúci v zásahu do majetkovej sféry žalobcu, teda dňa 14.05.2004, kedy bolo právoplatne rozhodnuté vo veci vedenej sp.zn. 5T/444/2001 nedošlo k zániku zásahu do jeho majetkovej sféry. Nemajetková ujma, ktorá vznikne z dôvodu protiprávneho konania nezaniká skončením tohto protiprávneho konania a následky zásahu do nemajetkovej sféry žalobcu pretrvávajú aj po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ako to nakoniec vyplýva aj z vyjadrení žalobcu. Z uvedeného mal žalovaný za to, že všetky uvedené trestné stíhania v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktoré prebiehali voči žalobcovi, mali vplyv na vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, preto ich súd

prvej inštancie správne pri rozhodovaní vo veci zohľadnil a výšku priznanej nemajetkovej ujmy primerane vyhodnotil. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

12. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (v podanej replike) uviedol, že žalovaný musí súhlasiť s tým, že medzi trestným stíhaním, ktoré je predmetom náhrady škody v tomto konaní a nemajetkovou ujmu žalobcu existuje priama bezprostredná príčinná súvislosť. Ak by bezprostredná príčinná súvislosť neexistovala, nemohol by byť žalobcovi priznaný nárok na náhradu tejto nemajetkovej ujmy, a to ani v symbolickej výške. Žalobca nikdy netvrdil, že by trestné stíhanie sp.zn. 5T/444/2001 prestalo v jeho živote spôsobovať nemajetkovú ujmu dňom právoplatného skončenia predmetnej trestnej veci. Bez ohľadu na uvedené trestné stíhanie obvinenie vznesené v trestnom stíhaní, ktoré je predmetom náhrady škody v tomto konaní, bolo príčinou jednoznačne odlišnou od trestného stíhania sp.zn. 5T/444/2001. Ujma z posudzovaného trestného konania spôsobila v žalobcovom živote značnú, samostatnú a novú nemajetkovú ujmu, ktorá by nikdy nebola vznikla, nebyť trestného stíhania, ktoré je predmetom náhrady škody tomto konaní. Trestné stíhanie predstavuje pre stíhanú osobu záťaž, akési bremeno, ktoré musí stíhaná osoba niesť. Potom je zjavný rozdiel, či stíhaná osoba nesie také bremeno jedno, alebo viac. V takom prenesenom význame potom nemožno uzavrieť, že každé ďalšie bremeno zľahčuje už existujúce alebo už raz unesené bremeno. Podľa žalobcu nemajetková ujma spôsobená zásahom do osobnostných a iných práv trestne stíhanej osoby je svojou povahou porovnateľná s nemajetkovou ujmu na osobnostných právach spôsobenou zverejnením dehonestujúcich výrokov, preto jej rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo/768/2024 v plnom rozsahu aplikovateľné na situáciu opakovaných nezákonných trestných stíhaní. Výklad prvoinštančného súdu, že opakovaným trestným stíhaním vzniká stíhanej osoby menšia nemajetková ujma, ktorú stačí uspokojiť už len symbolicky, nemôže platiť aj preto, že takýmto výkladom by bol popretý princíp objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako aj princíp úplného odškodnenia, ktorý vyplýva z článku 46 ods. 3 Ústavy SR. V súlade s objektívnou zodpovednosťou a princípom úplného odškodnenia by mal preto platiť presný opak, a síce, že čím väčší protiprávny zásah, tým väčšia náhrada škody. Vyššie uvedené platí o to viac v prípade žalobcu, ktorý bol viac ako 20 rokov účelovo kriminalizovaný a opakovane trestne stíhaný osobami s prepojeniami na políciu, prokuratúru a súdy za účelom jeho majetkovej likvidácie, diskreditácie a celkového poškodenia dobrého mena, povesti, ľudskej dôstojnosti a občianskej cti ako aj spoločenského a rodinného života. Žalobca je v súčasnosti bezúhonným. Náhradu nemajetkovej ujmy priznanú súdom prvej inštancie považoval za nedostatočnú, nespravodlivú a len symbolickú. K podaniu zo dňa 11.03.2025 žalobca pripojil lekárske správy z ambulancie klinickej psychológie a psychoterapie od 13.01.2014 do 15.04.2018.

13. V podaní zo dňa 13.05.2025 žalovaný uviedol, že na žalobcom predložené lekárske správy nemožno v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko sa jedná o dôkazy predložené po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

15. Vychádzajúc z podaného odvolania žalobca namietal nesprávny procesný postup, nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

18. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Zo skutkového hľadiska bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že vyšetrovateľ Národnej protikorupčnej jednotky expozitúry Západ Prezídia Policajného zboru, pracovisko Trenčín vzniesol žalobcovi dňa 27.07.2015 obvinenie pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 26.03.2014 zaslal predsedníčke Okresného súdu Považská Bystrica B. G. H. list, ktorým žalobca Iživo obvinil sudcu Okresného súdu Považská Bystrica B. I. B. z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a to uvedením údajov o tom, že B. I. B. mal v presne nezistenú dobu, na objednávku E. J., „bossa“ zločineckej skupiny „K.“ ako miestne nepríslušný sudca pre prípravné konanie, rozhodovať o väzobnom stíhaní páchatel'a, a to s poukazom na objednávku zločineckej skupiny a motiváciou rodinných väzieb, pričom obvinený o B. I. B. oznámil nepravdivé údaje, spôsobilé ohroziť jeho vážnosť u spoluobčanov a poškodiť ho v zamestnaní, konkrétne, označil ho za člena organizovanej zločineckej skupiny a nazval ho „rodinným sudcom“ E. J., rodinne previazaným na E. a L. J.. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou uznesením zo dňa 18.09.2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú sťažnosť žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 27.07.2015. Následne dňa 15.11.2016 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou na žalobcu obžalobu pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona.

20. Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením č.k. 3T/22/2017-1001 zo dňa 30.10.2019 podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku postúpil trestnú vec vedenú na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp.zn. 3T/22/2017 proti žalobcovi ako obžalovanému pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona Okresnému úradu Považská Bystrica, pretože výsledky konania preukazujú, že skutok mal byť prejednaný ako priestupok. Okresný úrad Považská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy dňa 13.05.2020 žalobcu upovedomil o tom, že vec priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, zo spáchania ktorého bol žalobca podozrivý, podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona o priestupkoch dňa 12.05.2020 odložil, nakoľko došlé oznámenie neodôvodňovalo začatie konania o priestupkoch.

21. Žalobca listom zo dňa 28.08.2020 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, na ktorý mu žalovaný listom zo dňa 12.01.2021 oznámil, že ním uplatnený nárok ani čiastočne neuspokojí.

22. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia zaoberal splnením predpokladov vzniku nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k správne záveru o existencii nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi zo dňa 27.07.2015 v trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-1055/NKA-PK-ZA-2014 pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Pri konštatovaní tohto záveru súd prvej inštancie správne poukazoval na nálezy Ústavného súdu v bodoch 41 a 42 odôvodnenia rozhodnutia. Ohľadom tohto záveru aj odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/183/2009, zo dňa 31.11.2009, podľa ktorého za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, postúpenie veci inému orgánu, ak k takémuto rozhodnutiu

došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí. To znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným). Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Trestné stíhanie žalobcu ako obvineného, resp. obžalovaného trvalo v období od 27.07.2015 do 30.10.2019 (ďalej aj ako rozhodné obdobie).

23. Po zistení existencie nezákonného rozhodnutia sa následne súd prvej inštancie venoval skúmaniu vzniku nemajetkovej ujmy u žalobcu. Po zrušení vydaného prvého rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom sa súd prvej inštancie podľa inštrukcie odvolacieho súdu zaoberal zistením, aká ujma bola žalobcovi v dôsledku vedených trestných stíhaní a odsúdení spôsobená v osobnej, rodinnej, pracovnej, psychickej oblasti v rozhodnom období, akou mierou sa na tejto ujme podieľalo predmetné trestné stíhanie s ohľadom na ostatné vedené trestné stíhanie a odsúdenia.

24. Súd prvej inštancie si vyžiadal lustráciu žalobcu v rezorte Generálnej prokuratúry, lustráciu v databáze súdov, centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov, vyžiadal si odpis z registra trestov, zo spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 17C/1/2023 pripojil žalobu, vyjadrenie k žalobe, repliku žalobcu, dupliku žalovaného, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR a Generálnej prokuratúry SR, rozsudok Okresného súdu Nitra sp.zn. 1T/29/2010 zo dňa 15.10.2013, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 1To/52/2014 zo dňa 03.12.2014, uznesenie Okresného súdu v Nitre č.k. 5Nt/61/2017 zo dňa 19.10.2020, uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín 2Pv 672/20/3309-43 zo dňa 27.12.2021, zo spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 20C/1/2024 pripojil žalobu, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, oznámenie o výsledku predbežného prerokovania, rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/444/2001 zo dňa 11.03.2002, uznesenie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 1Nt/83/2019 zo dňa 06.10.2020, rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 28T/39/2021-1255 zo dňa 14.07.2022, zo spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 28C/43/2022 pripojil žalobu, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. 2Pv 382/18/2201-92 zo dňa 16.02.2021, rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 28C/43/2022-247 zo dňa 28.12.2023 (pozn. odvolacieho súdu –spor nie je doposiaľ právoplatne skončený), uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-556/1-OVK-B1-2013 zo dňa 27.11.2014, obžalobu Okresnej prokuratúry Bratislava I. č. 1Pv 695/13/1101-56 zo dňa 18.07.2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava sp.zn. 9 T/36/2017zo dňa 31.08.2021.

25. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie podrobne uviedol okolnosti vyplývajúce z konaní vedených Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 20C/1/2014, sp.zn. 28C/43/2022, sp.zn. 17C/1/2023, v ktorých sa žalobca domáhal voči žalovanému nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a okolnosti vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 9T/36/2017 zo dňa 31.08.2021, v ktorej veci konanie doposiaľ prebieha (body 66 až 68 odôvodnenia). Napriek tomu, že v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie v bode 69 uviedol len stručný prehľad trestných stíhaní a ich trvanie, z nasledujúceho bodu odôvodnenia je zrejmé, že sa s nimi vysporiadal. Súd prvej inštancie konštatoval, že voči žalobcovi bolo v rozhodnom období vedených súbežne viacero trestných stíhaní s tým, že následky trestných stíhaní a spôsobenú ujmu, ktoré popisoval žalobca v tomto konaní, boli prakticky rovnaké ako v ostatných oboznámených sporoch (sp.zn. 20C/1/2014, sp.zn. 28C/43/2022, sp.zn. 17C/1/2023). Zo všetkých oboznámených žalôb z uvedených spisov a z podanej žaloby vyplýva tvrdenie žalobcu, že kontext celej trestnej veci má pôvod v prvom trestnom stíhaní vedenom pod sp.zn. 5T/444/2001. Súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenia žalobcu k tomuto prvému trestnému stíhaniu a konštatoval, že udalosti z roku 2000 a nasledujúcich rokov mali a dodnes majú trvalé a nezvratné následky vo všetkých oblastiach života žalobcu. V dôsledku práve uvedeného prvého trestného stíhania žalobcu sa zásadne zhoršilo zdravie žalobcu a medializácia osoby žalobcu v súvislosti s uvedeným trestným stíhaním spôsobila poškodenie povesti žalobcu, jeho dobrého mena a cti vo vzťahu k širšej verejnosti.

26. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol, že trestné stíhanie vo veci sp.zn. 5T/444/2001 trvalo od 12.07.2000 do 14.07.2022. Hoci uvedené konštatovanie podľa terminológie trestného práva nie je presné, nakoľko ako správne žalobca uviedol v podanom odvolaní, samotné trestné stíhanie od

vznesenia obvinenia do právoplatnosti jeho odsúdenia trvalo od 12.07.2000 do 14.05.2004, v tomto konaní bolo potrebné prihliadnuť aj na nasledujúce úkony žalobcu a súdne konania súvisiace s týmto odsúdením žalobcu trvajúce až do 14.07.2022, kedy bol žalobca spod obžaloby oslobodený. V kontexte tohto trestného stíhania je potrebné brať na zreteľ, že žalobca bol v rozhodnom období považovaný za právoplatne odsúdeného za pokračovací trestný čin vydierania formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 235ods. 1 Trestného zákona (rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/444/2001 zo dňa 11.03.2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/267/2002 zo dňa 14.05.2004), a až uznesením Okresného súdu Trenčín sp.zn. 1Nt/83/2019 zo dňa 06.10.2020 po opakovaných snahách žalobcu o obnovu konania (sp.zn. 1Nt/49/2013, sp.zn. 3Nt/100/2014, sp.zn. 6Nt/271/2016) bola obnova konania pôvodne vedeného Okresným súdom Trenčín pod sp.zn. 5T/444/2001 povolená v prospech žalobcu a rozsudok Okresného súdu Trenčín sp.zn. 5T/444/2001 zo dňa 11.03.2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 2To/267/2002 zo dňa 14.05.2004 boli zrušené. Až rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 28T/39/2021-1255, právoplatným dňa 14.07.2022 bol žalobca spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 25.10.2001 sp.zn. 1Pv/231/2000-882 oslobodený. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa opakovane najmä v rozhodnom období snažil dosiahnuť obnovu tohto konania a že v rozhodnom období vynaložil vysoké úsilie a množstvo svojej pozornosti sústredil na očistenie svojho mena a oslobodenie spod obžaloby, čo malo významný vplyv na jeho osobný, rodinný a pracovný život i jeho zdravie.

27. Ďalej bol žalobca trestne stíhaný v konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp.zn. 1T/29/2010. Aj v tomto prípade súd prvej inštancie použil nesprávnu trestnoprávnu terminológiu keď uviedol, že trestné stíhanie vo veci sp.zn. 1T/29/2010 trvalo od 07.01.2006 do 27.12.2021. Aj v tomto prípade žalobca správne v odvolaní poukázal na to, že samotné trestné stíhanie od vznesenia obvinenia do právoplatnosti jeho odsúdenia trvalo od 07.01.2006 do 03.12.2014, no i v tomto konaní bolo potrebné prihliadnuť aj na nasledujúce úkony žalobcu a súdne konania súvisiace s týmto odsúdením žalobcu trvajúce až do 27.12.2021, kedy bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené. Rovnako aj v kontexte tohto trestného stíhania je potrebné brať na zreteľ, že žalobca bol v rozhodnom období považovaný za právoplatne odsúdeného za trestný čin krivého obvinenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 1 k § 174 ods. 1 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 (rozsudok Okresného súdu Nitra sp.zn. 1T/29/2010 zo dňa 15.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp.zn. 1To/52/2014 zo dňa 03.12.2014), a až uznesením Okresného súdu Nitra sp.zn. 5Nt/61/2017-198 zo dňa 19.10.2020 bola na návrh žalobcu obnova konania pôvodne vedeného Okresným súdom Nitra pod sp.zn. 1T/29/2010 povolená a rozsudok Okresného súdu Nitra sp.zn. 1T/29/2010 zo dňa 15.10.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp.zn. 1To/52/2014 zo dňa 19.10.2020 boli zrušené. Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín č. 2Pv/672/20/3309-43 zo dňa 27.12.2021 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z uvedeného je rovnako zrejmé, že žalobca sa v rozhodnom období snažil dosiahnuť obnovu tohto konania a tiež je zrejmé, že v rozhodnom období vynaložil vysoké úsilie a množstvo svojej pozornosti sústredil na očistenie svojho mena a oslobodenie spod obžaloby, čo malo významný vplyv na jeho osobný, rodinný a pracovný život i jeho zdravie. Vzhľadom na uvedené nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že jednak konanie sp.zn. 5T/444/2001 a konanie sp.zn. 1T/29/2010 nemali vplyv na vzniknutú nemajetkovú ujmu žalobcu v rozhodnom období. Práve naopak, uvedené konania mali veľmi významný vplyv na ujmu, ktorá bola žalobcovi v rozhodnom období spôsobená, nakoľko v ich dôsledku bol počas celého rozhodného obdobia žalobca považovaný za odsúdeného páchatel'a trestných činov a vyvíjal enormné úsilie na zmenu odsudzujúcich rozhodnutí.

28. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej konštatoval, že v časti rozhodného obdobia bol žalobca trestne stíhaný v konaní vedenom pod č. 2Pv382/18/2201, a to od 15.05.2018 do 12.09.2018 a od 09.04.2019 do 16.02.2021. Uvedené trestné stíhanie sa týkalo pokračovacieho prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s pokračovacím zločinom krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. 2Pv 382/18/2201-92 zo dňa 16.02.2021 bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie žalobcu zastavené. Z uvedeného je zrejmé, v časti rozhodného obdobia bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie za závažnejšiu trestnú činnosť s hrozbou prísnejšieho trestu ako za trestnú činnosť, ktorá bola prejednávaná v konaní Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp.zn. 3T/22/2017, čo malo pomerne významný vplyv na ujmu žalobcu, ktorú v rozhodnom období utrpel. Napriek tomu, že uvedené trestné stíhanie voči žalobcovi trvalo iba čiastočne počas rozhodného obdobia, je potrebné zohľadniť špecifické okolnosti tohto konania, nakoľko žalobcovi bolo dňa 15.05.2018 vznesené obvinenie

za pokračovací prečin ohovárania, ktoré bolo na základe sťažnosti žalobcu zrušené uznesením zo dňa 12.09.2018, no dňa 09.04.2019 bolo žalobcovi opätovne vznesené obvinenie za pokračovací prečin ohovárania v súbehu s pokračovacím zločinom krivého obvinenia. Uvedený priebeh trestného konania, kedy bol žalobca trestne stíhaný, následne mu bolo obvinenie zrušené a následne bol opätovne obvinený zo spáchania ešte závažnejšej trestnej činnosti zasiahlo do osobného, rodinného, pracovného života žalobcu a jeho zdravia najprv istou mierou, ktorá sa druhým vznesením obvinenia umocnila.

29. Súbežne s trestným stíhaním vedeným Okresným súdom Bánovce nad Bebravou pod sp.zn. 3T/22/2017 bolo vedené i trestné konanie Okresným súdom Bratislava 1 pod sp.zn. 9T/36/2017, ktoré doposiaľ nie je právoplatne skončené. Predmetné konanie je vedené pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona, v konaní bola poškodenou B. C. B., o ktorej napísal žalobca list na viaceré štátne orgány.

30. Čo sa týka medializácie osoby žalobcu, k tomu odvolací súd uvádza, že z článkov predložených žalobcom v konaní jeden (č.l. 75 spisu) obsahuje stanovisko žalobcu s jeho tvrdením o jeho konflikte s poškodenou B. C. B. a jej spoluprácou s mafiou proti nemu, vyjadrením prokurátora Krajskej prokuratúry a vyjadrením poškodenej k osobe žalobcu a druhý článok (č.l. 77) obsahuje správu o postúpení trestnej veci Okresným súdom Bánovce nad Bebravou na Okresný úrad na prejednanie priestupku a vyjadrenie žalobcu o jeho vďake súdu s tým, že rozhodnutie považoval za svoje víťazstvo. Uvedený článok neobsahuje žiadne vyjadrenie poškodeného B. B.. Z obsahu uznesenia 2Pv 382/18/2201-92 zo dňa 16.02.2021 vyplýva, že žalobca počas rozhodného obdobia bol mediálne veľmi aktívny, vyhotovoval videonahrávku, ktorú zverejnil na verejne dostupnom internetovom portáli, poskytol celoslovenskej televízii rozhovor, nahral videorozhovor zverejnený na spravodajskom portáli, písal štátnym orgánom listy, z ktorých niektoré boli zverejnené na internetovom portáli, vystupoval na verejnom zhromaždení, z ktorého záznam bol zverejnený na internetovom portáli, poskytol video rozhovor verejnoprávnej televízii, všetko v snahe poukázať na trestnú činnosť iných osôb a v snahe verejne očistiť svoje meno a česť. Je preto zrejmé, že z podstatnej časti sa v rozhodnom období o verejnú medializáciu trestných konaní vedených proti žalobcovi pričínil sám žalobca.

31. Žalobca v podanom odvolaní tvrdil, že negatívne následky v jeho rodinnom a pracovnom živote v rozhodnom období súviseli výlučne s trestným stíhaním vedeným na Okresnom súde v Bánovciach nad Bebravou sp.zn. 3T/22/2017. Uvedený argument žalobcu považoval súd prvej inštancie a tiež odvolací súd za nedôvodný s výnimkou ujmy, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s jeho účasťou na úkonoch v rámci uvedeného trestného konania. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne vyhodnotil rozsah ujmy, ktorá bola žalobcovi v rozhodnom období spôsobená pričom zohľadnil jeho vyjadrenia v iných konaniach, v ktorých si žalobca uplatňoval náhradu škody a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca odvodzoval začiatok všetkých negatívnych následkov vo svojom osobnom, rodinnom, pracovnom živote a na zdraví od začatie trestného stíhania vo veci 5T/444/2001. Vtedy malo dôjsť k najzávažnejšiemu zásahu do osobného života žalobcu, odvtedy malo dôjsť k zásadnému zhoršeniu zdravotného stavu žalobcu, pre medializáciu prípadu a jeho osoby malo dôjsť k poškodeniu jeho povesti, dobrého mena a cti. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že následky, ktoré žalobca popisoval v jednotlivých sporoch v osobnostnej sfére, v rodinnom živote, spoločenskom živote a v podnikaní boli prakticky totožné. K tvrdeniu žalobcu, že v dôsledku vedenia trestného stíhania sp.zn. 3T/22/2017 sa zhoršili jeho najbližšie rodinné vzťahy, keď manželka s deťmi opakovane opúšťala spoločnú domácnosť, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie manželky žalobcu, ktorá uviedla, že v súvislosti s opätovným trestným stíhaním žalobcu mala vážnu obavu z toho, že B. B. opäť rozhodne o väzbe žalobcu, bála sa, že k nim domov prídu kukláči, pričom tieto obavy podľa jej výpovede vyplývali zo skúseností, ktoré zažila v súvislosti s prvým trestným stíhaním žalobcu. Vzhľadom k tomu, že trestné stíhanie v predmetnej veci bolo voči žalobcovi vedené pre skutok právne kvalifikovaný ako menej závažný trestný čin – prečin, nemalo mať za následok prípadný trest odňatia slobody, nebolo jeho súčasťou obmedzenie osobnej slobody žalobcu či už prípadným zadržaním alebo väzobným stíhaním, neboli realizované úkony v rámci prípravného konania, ktoré by zásadne obmedzili aj členov rodiny žalobcu, ako aj domová prehliadka iné, bola reakcia manželky v prevažnej súvislosti s ostatnými okolnosťami, ktoré u žalobcu nastali v rozhodnom období a neviažuca sa výlučne na trestné stíhanie sp.zn. 3T/22/2017. Rovnako je potrebné nahliadať i na tvrdenia žalobcu, ohľadom ujmy spočívajúcej v negatívnych následkoch vo vzťahu k synovi žalobcu, pričom ako správne súd prvej inštancie poukázal, v rozhodnom období bolo aj voči synovi žalobcu

vedené trestné stíhanie, ktoré sa v konečnom dôsledku ukázalo ako nezákonné a synovi žalobcu bola priznaná za jeho nezákonné trestné stíhanie nemajetková ujma (rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 14C/37/2021-140 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/5/2023-198).

32. Podľa ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, NS SR, s poukazom na rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo/125/2019 a sp. zn. 4 Cdo/130/2020, každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Z rozhodnutia z 27. augusta 2019 sp. zn. 4 Cdo 125/2019 NS SR vyplýva, že „Za nesplniteľné dôkazné bremeno (dôkaznú povinnosť) v takej situácii najvyšší súd označuje požiadavky odvolacieho súdu na preskúmanie finančného ocenenia nehmotnej ujmy žalobcu, najmä v oblasti osobných, rodinných, pracovných, sociálnych vzťahov či psychického stavu, pretože nemajetková ujma sa nepreukazuje (porov. 4 Cdo 34/2018, bod 4.1.vi.). Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka; a to sa sudcom odvolacieho súdu v tomto konaní, žiaľ, nepodarilo, lebo aj oni postavili žalobcu do úlohy púheho objektu, kedy sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci (orgánov činných v trestnom konaní), ktorý je potom zameniteľný aj so skutočným zločincem, a tak sa musí podrobovať excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní, hoci vo výsledku bol nevinný, čiže aj uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vôbec vydané. Takéto bezprávie voči ľudskej dôstojnosti musí byť v právnom štáte odškodniteľné. Škodu teda treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu.“

33. Odvolací súd ohľadom určenia výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy naďalej poukazuje na to, že toto nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu a jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu prvej inštancie umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Výška primeraného zadošťučinenia v peniazoch je predmetom úvahy súdu, avšak úvaha súdu prvej inštancie sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy súdu sa preto nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu vymykajúcou sa akejkolvek kontrole.

34. Súd prvej inštancie nespochybňoval a nebagatelizoval ujmu, ktorá v rozhodnom období u žalobcu vznikla, avšak v tomto konkrétnom prípade vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu bolo potrebné vyhodnotiť, akou mierou sa na vzniknutej ujme žalobcu podieľalo trestné konanie vedené pod sp.zn. 3T/22/2017. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pri vyhodnotení miery, akou sa podieľal zásah (nezákonné trestné stíhanie) na ujme v osobnostnej sfére žalobcu, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktorými bolo to, že žalobca bol v rozhodnom období považovaný za odsúdeného páchatela (sp.zn. 5T/444/2001 a sp.zn. 1T/29/2010), ktorý vydával enormnú snahu na očistenie svojho mena a dosiahnutie zrušenia odsudzujúcich rozhodnutí prostredníctvom návrhov na obnov konania (sp.zn. 1Nt/49/2013, sp.zn. 3Nt/100/2014, sp.zn. 6Nt/271/2016, sp.zn. 1Nt/83/2019, sp.zn. 5Nt/61/2017), mediálne bol veľmi aktívny s tým, že poukazoval na možnú trestnú činnosť iných osôb a vyjadroval snahu o očistenie svojho mena a v priebehu rozhodného obdobia boli proti žalobcovi vedené ďalšie dve trestné stíhanie (9T/36/2017, 2Pv 382/18/2201), z ktorých jedno bolo pre rovnako závažnú trestnú

činnosť a druhé pre závažnejšiu trestnú činnosť a ktorých vedenie zintenzívnilo ujmu, ktorá v osobnostnej sfére žalobcu prebiehala do začatia trestných konaní sp.zn. 3T/22/2017, sp.zn. 9T/36/2017 a č. 2Pv 382/18/2201. Podľa odvolacieho súdu rozhodnutie v tomto konaní nemôže tiež zostať bez zohľadnenia okolností, ktorá stála na začiatku predmetného trestného stíhania žalobcu, a tou je list samotného žalobcu, v ktorom uvádzal svoje tvrdenia o trestnej činnosti B. B.. Podľa súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu je zrejmé, že pokiaľ by žalobca uvedený list nenapísal, neprebíhalo by ani trestné stíhanie v predmetnej veci proti žalobcovi. Pokiaľ žalobca nechcel poškodenému B. B. uvedeným listom privodiť trestné stíhanie, keďže si bol vedomý, že uvedený trestný čin, pokiaľ by k nemu došlo, by bol v čase doručenia listu premlčaný, zostáva skutočná motivácia žalobcu na zaslanie uvedeného listu nevyvodená a otázná. Napriek tomu, že trestné stíhanie prebiehalo pomerne dlhý čas (od 27.07.2015 do 30.10.2019), vo vzťahu k horeuvedeným skutočnostiam bola miera, akou sa toto trestné stíhanie podieľalo na ujme, ktorá vznikla v osobnej sfére žalobcu v rozhodnom období, v určitom, avšak pomerne malom rozsahu. Podľa názoru odvolacieho súdu mala v rozhodnom období podstatne závažnejší vplyv na vzniknutú ujmu u žalobcu verejne známa skutočnosť, že žalobca bol odsúdený v iných trestných konaniach za závažnejšiu trestnú činnosť a že boli proti nemu vedené ďalšie trestné stíhania za rovnako závažnú a závažnejšiu trestnú činnosť. V tomto smere je potrebné posúdiť ako správny záver súdu prvej inštancie o tom, že viacnásobné uplatňovanie prekrývajúcich sa nárokov by nemalo viesť k neprimeranému potrestaniu škodcu s tým, že odvolací súd dodáva, že by nemalo viesť ani neprimeranému obohateniu poškodeného. Miera, akou sa to ktoré odsúdenie a trestné stíhanie podieľalo na vzniknutej ujme žalobcu, sa nedá určiť exaktne percentom alebo zlomkom, je na posúdení sudcu, ktorý musí vzhľadom na všetky špecifické okolnosti daného prípadu vyhodnotiť jej rozsah. Podľa názoru odvolacieho súdu výška priznanej nemajetkovej ujmy nevybočuje z rozsahu všeobecného spravodlivého uváženia vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu a je rozumne primeraná utrpenej ujme v osobnej sfére žalobcu ako nezákonne trestne stíhanej osoby. Napriek tomu, že priznaná suma nemajetkovej ujmy sa javí žalobcovi ako príliš nízka, podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá miere, akou predmetné trestné stíhanie vzhľadom na všetky horeuvedené okolnosti zasiahlo do osobnostných práv žalobcu v rozhodnom období.

35. V súlade s usmernením odvolacím súdom sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zaoberal aj rozhodovacou činnosťou iných súdov, pričom rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/195/2012 a Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/589/2015 sa týkali prvotrestaných osôb obvinených pre závažnú násilnú trestnú činnosť, ktorým boli priznané vyššie sumy nemajetkovej ujmy, rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/570/2015 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sa týkalo nenásilnej trestnej činnosti v prípade prvotrestanej osoby, ktorým boli priznané vyššie sumy nemajetkovej ujmy. V tomto konkrétnom prípade pre veľké množstvo špecifických okolností na strane žalobcu nie je možné v rozhodovacej praxi nájsť obdobný prípad, aký nastal u žalobcu (dve predchádzajúce odsúdenia, ktorých zrušenie žalobca dosiahol obnovami konania po rozhodnom období, dve ďalšie súčasne prebiehajúce trestné stíhania v rozhodnom období), preto na uvedené príklady súdom prvej inštancie je potrebné prihliadnuť z pohľadu toho, že v prípade prvopotrestanej osoby len v jednom trestnom konaní je obvykle priznávaná vyššia suma nemajetkovej ujmy za vzniknutú ujmu na osobnostných právach poškodeného a nezohľadňuje mieru, akou sa na vzniknutej ujme mohlo podieľať iné odsúdenie a iné trestné stíhanie.

36. Žalobca v odvolacom konaní k podaniu zo dňa 11.03.2025 pripojil lekárske správy z ambulancie klinickej psychológie a psychoterapie od 13.01.2014 do 15.04.2018. Tieto dôkazy neboli žalobcom uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na to, že existovali a boli žalobcovi k dispozícii už pred vyhlásením rozhodnutia súdu prvej inštancie o skončení dokazovania (na pojednávaní dňa 20.05.2024), mohol ich odvolateľ uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie a ich uplatnenie ako novoty v odvolacom konaní (§ 366 CSP) nie je preto prípustné. Odvolací súd preto na tieto dôkazy a skutočnosti, ktoré z nich žalobca dovodzoval, nemohol prihliadať.

37. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

38. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

39. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).